

Ühel päeval tuli noor wõdrastemaja peremees wärs-
wijameistri juure ja palus temaga nelja silma al rääkida.

"Kas see siis lohe peab sündima?" küsis see.

"Mina olen parajaste töö juures!"

"Ast ei anna wiivitada!"

"Olgu siis, minupärast. Tulge nüüd!" Oserti täed
oliwad imeilusaste rohelisets wärsmitud, nõnda et ta wälja
nägi nagu mõni rohiline hiiglatonn. Sellegipärast palus
ta wõdrastemaja peremeest oma paremas toas enese
wastu tsel pool lauda aset wõtta. "Noh, nüüd hakate
westma!"

"Teie olete ju mõndagi terweks teinud —" algas
Prants arglikult.

"Toonaeile tegin naabrimehe härja terweks, sellega
oli lugu õige paha. Üksigi teine ei olets teda jalgade
peale aitanud."

"Tean, jah tean ja sellegipärast ma arwangi —"

"Et mina ka Teid jälle jalgade peale pean aitama?
Tahan katsuda, haige Teie jo olete, Seafese-peremees,
raskeste haige."

"Haige?" — küsis Hippel ja ajas omad pruunid
silmad pärani lahti.

"Jah muidugi! Ju Teie tulite eht minu käest nõuu
küsimä — wõi mitte?"

"Muidugi; aga mitte minu enese pärast."

"Kelle pärast siis?"

"Kadri pärast!"

"Wõi nii, mis temal siis wiga?"

"Seda peate Teie kui arstiteadlane ommetegi teadma,
isand Osert."

"Kui ma sellegi olen läbi waatanud, siis muidugi;
nina otsast ei saa ju sellegi haigust ära tunda, enne peab
mulle haige olek ja järg täitsa teada ontama."

"Hea küll, meister Osert, ma seletan Teile seda.
Teie eht olete minu naese iseäralikku olekut juba tähele
pannud."

"Seda ma ei salga mitte."

"Tema on nüüd nii tasane ja järeleandja, nagu ta
enne ästiline ja tangetaelne oli."

"Wäga õige! Ja sedasama wõib ka Teist ütelda."

"Enne tegi ta Petriga nalja ja nüüd ei waatagi ta
tema peale."

"See wõib Teile üksnes armas olla." "Sellest ma
ei räägigi. Enne ta heitis mulle alati ette, et ma palju
sõdn ja joon. Nüüd paneb ta kõige paremad palad minu
taldriku peale ja toob pudelit kõige wanemat weini keldrist.
Selle juures waatab ta märja silmadega ja kurwa näoga
minu peale ja ei wõta ise palatsestgi suhu, nii et ta minul
sõdgitsu ära läheb."

"Hm, hm! Dotage aga!" Osert ulatas kõige suure
raamatu järele ja hakkas lehti segama.

"Jah, — wäga äritatud närimis."

"Mis selle wastu peab tegema?"

"See tahab enne järele mõelda. Ega sõit ei sünni
kõigile. Mina pean Teie abitaasat enne ühena ligidalt
nägema ja teda katsuma. Lõpetage tema siia."

"Ta märkab seda ära ja ma ei tahaks mingi hinna
eest teda arast teha."

"Hm, hm! — nii õrn ei ole Teie enne ifta olnud."

"Paraku mitte!"

"Sellegipärast ei ole weel tarwis wana patuse nägu
teha."

"Aga kui kõige kallimale häda ähwardab." "Noh, nii
paha see lugu ju ka ei ole. Kes Teid kuulab rääkimat,
Hippel, wõib — ärge pange mulle seda pahaks — tõeste
arwata, et Teie oma pea juures wiga on. — Ommetegi
tuleb mulle midagi meele: Teie perenaene lubas midagi
wärwida tuua. Sel korral on kõige parem teda kuulata."

"Tehke ta aga terweks, meister, siis wõite Teie minu
käest nõuda, mis Teie tahate ja ma tõutan Teile tänulikk
olla kõik eluaeg."

"Mis wõimalik, seda teen," wastas Osert ja tundis
ennast tõeste auu wäärt olevat.

"Oma kõige raswasema sea toon ma Teile, kui Kadri
palged jälle punasets lähewad ja ta rõõmsats saab."

"Kui mina oma teadust tarwitan, siis sünnib see
kõik ilma tagamõiteta. Oma kasu ma ei aja taga."

"Muidugi, muidugi! Aga melesugune tahab ju ka
oma tänu üles näidata. Teie siis lubate asja ette wõtta?"

"Jah, minge nüüd rahuliste todu." Hippel tahtis
minna ja hakkas usti lahti tegema, pööris ruttu tagasi ja
hüüdis: "Praegu pööris Kadri ümber nuka. Ta ei tohi
mind näha, muidu ta mõtleb, et mina tema pärast siin
olen, siis on kõik kadunud ja tema käest ei saa enam midagi
teada."